

Rekrutacja

Facebook: 0, +1: 0, A: A+

Uczelnia

Władze

Struktura

Doktorzy honoris causa

Akademia Medycznej
Wojewódzkiej Akademii
Medycznej

UM

Rok 2002
Rok 2003
Rok 2004
Rok 2005
Rok 2006
Rok 2007
Rok 2008
Rok 2009
Rok 2011

Akty prawne

Organizacje Pracownicze

Dokumenty do pobrania

Mapa obiektów UM

Wydawnictwa UM

Nasze serwisy

Centrum IT

CDUM

OPERAUCJA SUKCES

Zamówienia Publiczne

Dział Programów
Pomocowych

Strategia
rozwoju
Uczelni
2011 – 2020

Dofinansowanie
ze źródeł
zewnętrznych

Dowiedz
się więcej...

UM UNIwersytet
MEDYCZNY
W ŁÓDZI
CENTRUM KSIĘŻYCO EDYTAJACZNE
UNIwersytetu Medycznego
w Łodzi

www.turystyczna.lodz.pl

OPERACJA
SUCCES

DOKTORZY HONORIS CAUSA UNIwersytetu MEDYCZNEGO w 2008 r.

Profesor Andrzej Kurnatowski Profesor Robert H. Jones
Profesor Felipe Casanueva Freijo
Profesor Jerzy A.G. Vetulani
Profesor Stanisław J. Konturek

Profesor Andrzej Kurnatowski

Urodził się 23 VII 1927 r. w Warszawie. Szkołę powszechną ukończył w Poznaniu w 1939 r. Podczas wojny uczył się w domu. W latach 1941-1943 pracował w niemieckiej fabryce w Łodzi. Po aresztowaniu rodziców przez Niemców i wywiezieniu ich do obozów koncentracyjnych, od jesieni 1943 r. do wyzwolenia, pod przybranym nazwiskiem ukrywał się w okolicach Warszawy. Maturę uzyskał w 1946 r. w Łodzi. Po odbyciu studiów na Wydziale Lekarskim UL i AME w 1952 r. uzyskał dyplom lekarza. Już w 1948 roku, będąc studentem III roku, jako hospitant rozpoczął pracę w Katedrze Anatomii Patologicznej kierowanej przez profesora Aleksandra Pruszczyńskiego. W 1950 r. został młodszym asystentem. Doktoryzował się w 1959 r., a habilitował - w 1963 r. Tytuł profesora nadzwyczajnego uzyskał w 1972 r., a zwyczajnego - w 1983 r. Jest patomorfologiem. W 1997 r. przeszedł na emeryturę, lecz nadal jest czynny zawodowo. W latach 1973 -1997 kierował Zakładem Anatomii Patologicznej Instytutu Patologii, przekształconym w 1992 r. w Katedrę i Zakład Patomorfologii.

Prowadził dla studentów wykłady i ćwiczenia. Był inicjatorem napisania i współautorem pierwszego polskiego "Atlasu histopatologii ogólnej", wydanego przez PZWL w 1954 r. Jest autorem lub współautorem ponad 90 publikacji, zaś z kierowanego przez niego przez 24 lata Zakładu ukazało się ich ponad 600. Przedmiot zainteresowań naukowych prof. Kurnatowskiego stanowiły: onkologia doświadczalna i diagnostyka morfologiczna nowotworów, patomorfologia jamy ustnej, zatruc i patomorfologia chirurgiczna. Pionierskie prace dotyczące chłoniaka NK/Ly zostały opublikowane w Naturę i w Zeitschrift f. Krebsforschung. Jest autorem kilku tysięcy zdjęć portretowych i wydanych w ostatnich latach trzech książek o profesorach i docentach z łódzkich wydziałów medycznych, które według profesora Leszka Woźniaka "są dziełem naukowym posiadającym nieprzemijającą wartość historyczną". Był opiekunem 5 habilitacji i promotorem 7 rozpraw doktorskich oraz kierownikiem specjalizacji wielu patomorfologów. Wszyscy jego habilitanci są obecnie profesorami. Poglądał swą wiedzę za granicą. Przez 5 miesięcy pracował w Państwowym Uniwersytecie w Leiden. Przebywał w Wielkiej Brytanii, gdzie wizytował kilkanaście placówek patomorfologicznych w różnych miastach, w Szwecji zapoznawał się ze szkoleniem studentów, a w Norwegii interesował się wyposażeniem i organizacją pracy zakładów patomorfologii. Odwiedził także placówki patomorfologiczne w Paryżu, Budapeszcie, Bratysławie i Belgradzie. Prawie przez 40 lat działał w Radzie Wydziału Lekarskiego i przez 25 lat był członkiem Senatu AME. Pod jego kierunkiem opracowano pierwszy Statut AME.

Pełnił ważne funkcje w Akademii Medycznej w Łodzi. Był kierownikiem Oddziału Stomatologicznego (1969-1972), przez trzy kadencje dziekanem Wydziału Lekarskiego (1972-1981) i prorektorem ds. nauczania oraz pierwszym zastępcą rektora (1985-1987). Kierując Oddziałem Stomatologicznym wykazywał dużą troskę o jego rozwój i o wysoki poziom szkolenia studentów. Będąc dziekanem Wydziału Lekarskiego powiększył bazę dydaktyczną i zorganizował szkolenie kliniczne w Szpitalu Wojewódzkim we Włocławku. Przed trzydziestoma laty w Akademii Medycznej w Łodzi wprowadził zwyczaj uroczystego wręczania dyplomów absolwentom Wydziału Lekarskiego i Oddziału Stomatologii. W roku 1963 zorganizował bezdebiutową wymianę studentów pomiędzy Państwowym Uniwersytem w Leiden a Akademię Medyczną w Łodzi. Zapoczątkował też ścisłe kontakty między patologami polskimi i holenderskimi. Przez 3 kadencje był członkiem Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz członkiem Rady Wyższego Szkolnictwa Medycznego. W RGNiSW został wybrany przewodniczącym Komisji Dydaktyki, a w RWSM - wiceprzewodniczącym Rady. Przez 17 lat był krajowym specjalistą ds. patologii, w innym czasie sprawował nadzór regionalny i wojewódzki. Pracę społeczną rozpoczął w 1946 r. jako członek ZHP szkolni sanitariuszy, zaopatrywał obozy harcerskie w leki i uczestniczył w obozach jako p.o. lekarz. Przez 17 lat społecznie sprawował funkcję przewodniczącego Łódzkiego Komitetu Narodowego Funduszu Ochrony Zdrowia. Pięniądze zebrane przez ten Komitet przyczyniły się między innymi do zwiększenia o ponad 750 liczby łóżek w szpitalach i domach pomocy społecznej w Łodzi i w województwie. W Łódzkiej Oddziale Polskiego Towarzystwa Anatomopatologów przez kilka kadencji sprawował funkcję przewodniczącego. Był także członkiem Zarządu Głównego. Za zasługi dla Polskiego Towarzystwa Patologów otrzymał tytuł honorowego członka.

Należy też do Łódzkiego Towarzystwa Naukowego, był członkiem Europejskiego Towarzystwa Patologów i członkiem założycielem Włocławskiego Towarzystwa Naukowego. Otrzymał 13 nagród Ministra Zdrowia, 10 nagród Rektora; i 2 nagrody towarzystw naukowych. Za swoją zawodową i społeczną działalność został odznaczony między innymi: Krzyżem Oficerskim OOP, Krzyżem Kawalerskim OOP i wyróżniony tytułami honorowymi i medalami: Zasłużony Lekarz PRL i Zasłużony Nauczyciel PRL.

Jest laureatem Nagrody m. Łodzi, którą otrzymał w 1986 r.

Profesor Robert H. Jones

Prof. Robert H. Jones całe życie zawodowe związał z Duke University Medical Center w Durham, North Carolina, gdzie przeszedł wszystkie szczeble kariery zawodowej i naukowej obejmując stanowisko Profesora Chirurgii oraz Profesora Radiologii.

Od 1992 roku członkiem Faculty renomowanego Duke Clinical Research Institute (DCRI) w Durham. Prowadzi bardzo aktywną działalność edukacyjną w licznych krajach całego świata będąc ambasadorem amerykańskiej nauki. Rozwinął niezwykle aktywną działalność wydawniczą, pełniąc szereg kierowniczych funkcji w American College of Cardiology m.in. w Zespole Strategicznego Planowania i Prezesem ACC Stanu Północna Karolina. Szczególne znaczenie ma jego działalność w ramach naukowych szeregu czołowych czasopism kardiologicznych m.in. American Journal of Cardiology, American Heart Journal, Journal of Cardiac Surgery, Journal of Thoracic and Cardiovascular Surgery, Journal of the American College of Cardiology i Kardiologia Polska. Jest członkiem 10 profesjonalnych towarzystw z dziedziny chirurgii i kardiologii. Jego aktywny udział w pracach komitetów naukowych towarzystw kardiologicznych zaowocował m.in. ustaleniem jednych z pierwszych na świecie rekomendacji postępowania w ostrych zespołach wieńcowych. Przez szereg lat był także przewodniczącym zespołu szkoleń z dziedziny kardiologii American College of Cardiology.

Dorobek naukowy Prof. Roberta Jonesa jest imponujący i składa się z 233 artykułów opublikowanych w pełnej wersji w recenzowanych czasopiśmie naukowych. Jedyne w ciągu ostatnich 5 lat Jego prace cytowane były przeszło 1.500 razy. Kontakty Prof. Jonesa z Polską sięgają 1984 roku. Wówczas przyjechał jako lider grupy organizującej wymianę naukowców między Europą a Stanami Zjednoczonymi w ramach American College of Cardiology Circuit Course. W następnych latach był wielokrotnie zapraszany na wykłady w Instytucie Kardiologii w Warszawie i innych miastach akademickich w tym na Kongres Polskiego Towarzystwa Kardiologicznego. Dzięki Jego osobistym staraniom wielu polskich lekarzy doskonaliło swoje umiejętności w Duke University Medical Center. Z łódzkiimi kardiologami i kardiochirurgami spotykał się wielokrotnie - ostatnio w roku 2005 i 2006.

Prof. Jones, pomimo wysokiego autorytetu pozostaje skromnym człowiekiem, otwartym na potrzeby innych.

Profesor Felipe Casanueva Freijo

Prof. Felipe Casanueva Freijo urodził się 23 października 1948 roku w Madrycie. Studiował na Uniwersytecie w Madrycie, w 1977 r. uzyskał tytuł doktora nauk medycznych, a w 1985 r. tytuł doktora nauk biologicznych. W roku 1978 uzyskał specjalizację z endokrynologii i żywienia. Od 1984 r. kieruje Oddziałem Endokrynologii w Szpitalu Uniwersyteckim w Santiago de Compostela. W 1992 r. uzyskał tytuł profesora. Na tymże uniwersytecie pełnił wiele zaszczytnych funkcji administracyjnych (dziekan ds. nauki, prezydent Komisji Bibliotecznej, członek Komisji Pojedynczej, Prezydent Komisji Badań Naukowych, dyrektor Wydziału Badań i Edukacji). Od 1993 jest członkiem Komisji ds. Specjalizacji z endokrynologii i żywienia przy ministrze zdrowia.

W swojej bogatej karierze zajmował ważne stanowiska w wielu towarzystwach naukowych, był m. in.:

Prezydentem Towarzystwa Endokrynologicznego i Żywności Galicji, Prezydentem Hiszpańskiego Towarzystwa Endokrynologicznego, Prezydentem Europejskiej Federacji Towarzystw Endokrynologicznych, Przewodniczącym Komitetu Wykonawczego Międzynarodowego Towarzystwa Endokrynologicznego.

Prof. Felipe Casanueva Freijo jest wybitnym naukowcem, którego dokonania były często nagradzane. Został uhonorowany złotym medalem Hiszpańskiego Towarzystwa endokrynologii i Żywności oraz bardzo prestiżową nagrodą im. Geoffreya Harrisa.

Jest autorem ponad 300 oryginalnych prac naukowych, 47 rozdziałów w monografiach, współautorem 7 podręczników. Od 2005 r. jest redaktorem naczelnym czasopisma Obesity and Metabolism, zasiada również w komitetach redakcyjnych wielu innych prestiżowych czasopism (Endocrinology, Journal of Endocrinological Investigation, Clinical Endocrinology, Neuroendocrinology, Hormones etc.)

Głównymi obszarami zainteresowań kandydata są, endokrynologia układu podwzgórzowo-przysadkowego, regulacja wydzielania hormonu wzrostu i wpływów glukokortykoidów na jego wydzielanie, regulacja działania greliny, guzy prolaktynowe przysadki, jadłowstręt psychiczny, leptyna. Uczestniczył w opracowaniu licznych konsensusów dotyczących chorób z zakresu endokrynologii.

[Zobacz relację filmową](#)

Profesor Jerzy A.G. Vetulani

Profesor Jerzy Adam Gracjan Vetulani urodził się 21 stycznia 1936 r. w Krakowie, w rodzinie inteligentnej o głębokich tradycjach niepodległościowo-demokratycznych oraz dużych zasługach na polu rozwoju nauki i kultury. Studia wyższe ukończył na Uniwersytecie Jagiellońskim, uzyskując stopień mgr biologii (1957 r.) i mgr chemii (1962). Stopień dr uzyskał w 1966 r., a dr habilitowanego w 1976 r. Tytuły profesorskie otrzymał w roku 1983 (prof. nadzwyczajny) i 1989 (prof. zwyczajny). Od marca 1956 roku jest związany z Instytutem Farmakologii PAN w Krakowie. Stworzył od podstaw Zakład Biochemii Instytutu Farmakologii PAN, którym kierował w latach 1976-2007. W latach 1994-2001 pełnił funkcję zastępcy Dyrektora ds. Naukowych Instytutu Farmakologii PAN w Krakowie. Odbił szereg staży międzynarodowych. Jako stypendysta fundacji Rikera uczestniczył w pracach zespołu prof. Alfreda S.V. Burgena w Cambridge University, Wlk. Brytania. W latach 1973-1975 pracował jako Research Associate syntezy cyklicznego AMP (uniwersalnego wtórnego przekaznika informacji wewnątrzkomórkowej) pod wpływem różnych środków stosowanych w terapii depresji. Badania te posłużyły do sformułowania nowatorskiej, oryginalnej teorii działania leków przeciwdepresyjnych poprzez obniżenie reaktywności ośrodkowych receptorów b-adrenergicznych. Zjawisku temu Vetulani i Sulser nadali nazwę "beta-downregulation", powszechnie przyjętą w neuropsychofarmakologii. Hipoteza "beta-downregulation" w mózgu opublikowana w 1975 r. w *Nature* zalicza się do grupy "citation classic". Obecnie wiemy, że "beta-downregulation" nie jest warunkiem *sine qua non* klinicznego działania przeciwdepresyjnego, jednakże to właśnie badania Vetulaniego stanowiły kamień milowy w kształtowaniu współczesnej wiedzy nt. mechanizmów powstawania i terapii depresji.

Prof. Jerzy Vetulani jest światowej klasy ekspertem z dziedziny neuropsychofarmakologii. Problematyka badań naukowych prowadzonych pod jego kierunkiem dotyczyła głównie behawioralnych i biochemicznych aspektów działania leków przeciwdepresyjnych i przeciwpsychotycznych, antagonistów zależnych od potencjału kanałów wapniowych oraz pochodnych tetrahydrozochinolin, różnych aspektów pamięci i uczenia, a także molekularnych podstaw uzależnień lekowych. Bogaty dorobek naukowy prof. Vetulaniego obejmuje 304 prace oryginalne, 93 prace popularno-naukowe, 13 recenzji książek naukowych, 275 opublikowanych komunikatów zjazdowych oraz ponad 220 drobnych notek i artykułów popularno-naukowych opublikowanych pod nazwiskiem J. Latini. Jest autorem lub współautorem 3 książek (w tym popularnej *Jak usprawnić pamięć*). O wysokiej randze prac naukowych Profesora świadczy liczba cytowań powyżej 4500.

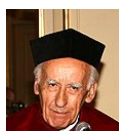
Od roku 1996 roku prof. Jerzy Vetulani jest członkiem czynnym Polskiej Akademii Umiejętności (członkiem korespondentem został w r. 1991), a od 2007 członkiem korespondentem Polskiej Akademii Nauk. Obecnie jest członkiem Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych oraz Przewodniczącym Komitetu Nauk Neurobiologicznych PAN, członkiem Komitetu Nauk Fizjologicznych PAN oraz Rady Upowszechniania Nauki PAN. Aktywnie uczestniczy w pracach licznych towarzystw naukowych krajowych, m. in. Polskiego Towarzystwa Przyrodników im. Kopernika (wiceprezes od 1984), Polskiego Towarzystwa Badań Układu Nerwowego (członek założyciel i prezes 1999-2001, członek honorowy od 2007 r.), Towarzystwa Popierania i Krzewienia Nauk (członek Rady w latach 1990-1996, Zarządu w latach 1996 - 2000) i Polskiego Towarzystwa Bioetycznego, oraz międzynarodowych, w tym *Collegium Internationale Neuropsychopharmacologiae* (CINP) (w latach 1992-1998 był członkiem Rady) i *European College of Neuropsychopharmacology* (ECNP). Jest także członkiem Rad Redakcyjnych wielu czasopism naukowych.

Profesor Vetulani od kilkadziesiątu lat propaguje nowoczesną wiedzę nt. różnorodnych zagadnień związanych z fizjologią i patologią ośrodkowego układu nerwowego. Jego pełne ekspresji wykłady zawsze przyciągały tłumy słuchaczy, a artykuły popularno-naukowe, pisane z niezwykłą lekkością pióra, stanowią wzorzec w jaki sposób można przełożyć trudny język odkryć naukowych na fascynującą opowieść o tajemnicach funkcjonowania organizmu. Co więcej, pasję do nauki, wiedzy oraz działalności społecznej Profesor wszczepił swoim wychowankom i następcom.

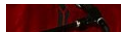
Związki Profesora Jerzego Vetulaniego z Akademią Medyczną a następnie Uniwersytetem Medycznym w Łodzi datują się od drugiej połowy lat 70-tych. Łódzkie neurofarmakologów wspierał konstruktywnymi uwagami i umożliwiał im opanowanie nowoczesnych technik badawczych w kierowanym przez siebie zakładzie. W latach 1993-2003 uczestniczył jako wykładowca w łódzkich konferencjach naukowo-dydaktycznych nt. receptorów i transdukcji sygnału komórkowego, oraz molekularnych podstaw uzależnień.

[Zobacz relację filmową](#)

Profesor Stanisław J. Konturek

Prof. dr hab. Stanisław J. Konturek urodził się 8 października 1931r. w Zakliczynie nad Dunajcem. Jest absolwentem Wydziału Lekarskiego Akademii Medycznej w Krakowie. Drogę naukową rozpoczął w Katedrze Fizjologii tejże Akademii u prof. J. Kaulbersza, gdzie uzyskał stopień doktora medycyny. Następnie pracował w Klinice Chorób Wewnętrznych, uzyskując specjalizację I i II stopnia oraz stopień doktora habilitowanego. W dowód uznania dla osiągnięć naukowych w tym okresie został zaproszony do USA przez National Institute of Health. Przez półtora roku pracował jako stypendysta w Center for Ulcer Research and Education (Los Angeles) pod kierunkiem prof. M.I. Grossmana. W tym czasie opublikował kilkanaście bardzo cennych prac naukowych w renomowanych czasopiśmiech oraz uzyskał

prestżowy 3-letni grant w/w *Narodowego Instytutu Zdrowia w Bethesda*. Od 1969 roku pełnił funkcję *Dyrektora Instytutu Fizjologii w Krakowie*, utrzymując nadal bardzo ściśle kontakty z "nauką światową". Jako *visiting professor* zapraszany był do wiodących ośrodków naukowych na wszystkich kontynentach i uzyskał zaszczytne wyróżnienia. Jest Członkiem Honorowym Polskiego, Czeskiego, Brytyjskiego i Amerykańskiego *Towarzystwa Gastroenterologicznego*. Był przewodniczącym *Europejskiego Klubu Trzustkowego*, *wiceprzewodniczącym Europejskiego Klubu Żółdkowego (Gastro-Club)*. W latach 1994-1999 pełnił funkcję przewodniczącego *Światowej Organizacji Gastroenterologicznej (OMGE)*. Od 1981r. był członkiem korespondentem, a od roku 2002 członkiem rzeczywistym *PAN*. Jest członkiem komitetów redakcyjnych 14 naukowych czasopism zagranicznych i twórcą polskiego czasopisma "Journal of Physiology and Pharmacology", wysoko kwalifikowanego na liście filadelfijskiej. Dorobek publikacyjny *prof. S. Konturka* obejmuje 930 prac naukowych, w tym 850 oryginalnych, o łącznym współczynniku odniesienia (IF) w granicach 2000 i częstotści cytowań - 16000. Wiele z nich to prace odkrywcze i pionierskie, dzięki temu zaliczony został do grona najwybitniejszych światowych fizjologów i gastroenterologów. Jest redaktorem i autorem wielu książek m.in. wielotomowej "Fizjologii Człowieka", "Gastroenterologii i Hepatologii Klinicznej". W latach 1989-1993 był *Prrektorem ds. Nauki i Współpracy z Zagranicą AM* w Krakowie, a w latach 1993-1996 *Dziekanem Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Jagiellońskiego (UJ)*. Jako Dziekan założył pierwszą w Polsce anglojęzyczną Szkołę Medyczną dla Obcokrajowców (*Foreign School of Medicine*) i zdobył dla niej akredytację w Departamencie Edukacji USA, gwarantując swoim autorytetem naukowym i akademickim wysoki poziom nauczania. W latach 1996-1999 pełnił funkcję *Prrektora ds. Collegium Medicum UJ* oraz był przewodniczącym *Konferencji Rektorów Akademii Medycznych w Polsce (KRAMP)*. Dowodem uznania dla ogromnego dorobku naukowego i organizacyjnego są liczne nagrody (m.in. *Nagroda Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej* w dziedzinie medycyny - "Polski Nobel") i wyróżnienia (m.in. *Krzyż Kawalerski RP, Medal Edukacji Narodowej*). Pozostając wiernym swojej dewizie - "Jeśli nie dążysz do rzeczy niemożliwych nigdy ich nie osiągniesz" - osiągnął bardzo wiele.

Zobacz relację filmową

BIP | WYSZUKAJ | BIBLIOTEKA | PROMOCJA | ZAMÓWIENIA PUBLICZNE | KONTAKT | KALENDARZ | PROCES BOŁOŃSKI | PROGRAMY POMOCOWE

LICEA PATRONACKIE | UMED SP. Z O.O. | FUMED | CIITT | HARC